

FORRADALOM ÉS SZABADSÁGHARC MAGYARORSZÁGON 1956-BAN

Az én ötvenhatom dr Bölcsföldi József nyug. gimn. tanár, természetkutató

1956-ban az ELTE TTK hallgatójaként lettem a forradalom résztvevője.

Magyarország története során nagyon ritkán volt olyan szegény és elnyomott, mint az 1950-es években. Szegénység és félelem jellemezte életünket. Ennek oka, hogy 1948-tól fokozatosan hatalomra került a Kommunista Párt és megvalósította a szovjet mintájú diktatúrát. Vezetője Magyarországon Rákosi Mátyás volt. Egy puccs, felkelés, lázadás, szabadságharc vagy forradalom előtti állapotban voltunk.

Puccsot, felkelést, lázadást, szabadságharcot előre lehet szervezni. És jól meg is kell szervezni, mert különben megnézhetik magukat a benne résztvevők. De forradalmat nem lehet előre szervezni. Nem lehet tudni, hogy mikor robban ki. Pl. mi 1956 október 23-án délben még nem tudtuk, hogy délután forradalom lesz. Nem tudta ezt Nagy Imre sem, akit okt. 23-án délután hiába kerestünk a Parlamentben és a Belügyminisztériumban, odahaza találtuk meg pizsamában. Vagyis aznap ugyanúgy aludt ebéd után, mint rendszeren szokott.

A forradalom okait (leginkább utólag) azonban tudni lehet. Ezek közül a legfontosabbak:

1. 1945-től 1948-ig Magyarországon demokrácia, többpártrendszer és nagy gazdasági fellendülés volt. A többpártrendszert a Kommunista Párt szétveri.
2. A Kommunista párt erőszakkal államosítja a gyárakat, üzemeket.
3. Létrejön a kommunista egypártrendszer és diktatúra.

MINDENKI FÉLT MINDENKITŐL. Mi féltünk a hatalomtól a letartóztatás miatt. A hatalom félt mitőlünk a lázadás miatt. Mi féltünk egymástól a feljelentés (besúgás) miatt. A hatalom emberei félték egymástól a félreállítás, kivégzés miatt. Pl. Rajk László.

4. BESZOLGÁLTATÁSOK a magyar falvakban. Apám a Nagy Imre féle földosztástól kezdve 15 hold földön gazdálkodott Gyönkön. Én, mint 5 közül a legidősebb gyermeke, 11 éves korom óta délutánonként részt vettem a mindennapos munkában. Évente megtermeltünk többek között száz mázsa búzát. De ez nem volt a mienk. Pl. 1955 nyarán csépléskor fenn állok a cséplőgép tetején és adogatom a búza kévét az etetőnek. A cséplőgépből kifolyó búza be se került az udvarunkba, hanem azonnal elvitték a beszolgáltatásba.

Anyám ezt látva erős zokogásba kezdett, kisebb testvéreim – nem tudván, hogy itt és most mi történik – anyám szoknyájába kapaszkodva - sírtak. De én nem sírtam. Tudtam, hogy a tőlünk elvett búza kb. 2 hét múlva már a Szovjetunióban lesz és nekünk csak egy szűk „fejadag”, kb. húsz mázsa búza maradt kilenc személyre, nyolcvan mázsát elvittek. Vetőmagot nem hagytak, ezt mi a fejadagunkból vettük el. Szívem olyan kemény lett, mint a kőszikla és az zakatolt bennem, hogy: „EZ ÍGY NEM MEHET TOVÁBB!” Én tehát már 1955 nyaratól tudatilag és érzelmileg fel voltam készülve a szovjet mintájú diktatúra elleni fellépésre.

5. A csengőfrász: nem lehetett tudni, hogy az AVH mikor csenget be és visz el. Pl. amikor 1953-ban meghalt Sztálin, a gyöngyi gimnázium kollégiumában azt mondja az egyik fiú a másiknak: „Meghalt Sztálin apánk”. Mire a másik: „Nekem ugyan nem volt apám”. Innen számítva kb. tíz perc múlva megjelent a kollégiumban két fegyveres AVH-s és ezt a fiút el akarták vinni. De a kollégium igazgatója, aki párttag volt, elővette párttagkönyvét és azt az asztalra lecsapva ezt mondta: „Ha ezt a fiút elviszitek, sose ismertelek benneteket”. Erre a két AVH-s a fiú nélkül távozott.

6. A személyiségi jogok, szólásszabadság, vallásszabadság, stb. sárba tiporva.

7. Előnytelen, szakszerűtlen gazdasági szerződések. Pl. a mecseki magyar uránt, annak ellenére, hogy az USA lényegesen többet ígért érte, mint a SZU, politikai okok miatt mégis a Szovjetuniónak adták el. Stb.

1956 szeptemberében hírül vesszük, hogy a lengyelek Gdanskban és Poznanban felléptek a szovjet mintájú diktatúra ellen. Erre mi elhatároztuk, hogy 1956. okt. 23-án lengyel szolidaritási tüntetésre megyünk a Bem-térre. Ezt a szándékunkat bejelentettük a rendőrségnek. A rendőrség vacillált. Ezt megunva 1956. okt. 22-én úgy döntöttünk, hogy a lengyel szolidaritási tüntetést megtartjuk.

Tudtuk, hogy ezt jól meg kell szerveznünk, hogy sokan legyenek, mert ha csak pl. kétezer személy vesz részt a tüntetésen, azt az AVH és a rendőrség könnyen szétveri. Ezért október 22-én éjjel a Budapesti Műszaki Egyetem hallgatói nem műszaki rajzot készítettek, mint általában, hanem röpcédulákat gyártottak. Ezek tartalma röviden a következő volt: „ Október 23-án lengyel szolidaritási tüntetésre megyünk a Bem térre. Gyertek velünk!”

És október 23-án reggel minden budapesti gyár és üzem kapujában két műszaki egyetemista állt és az érkező munkásoknak átadta a röpcédulákat. Így lettünk a Bem-téren kb. négyszázezeren, amiből kb. háromszáznolcvanezer volt a munkás és kb. húszezren voltunk egyetemisták, középiskolások. Amikor a Bajcsy-Zsilinszky úton vonultunk, a kapukban idős emberek álltak, sírtak és ezt mondták: „Isten áldjon meg benneteket! Nem gondoltuk volna, hogy ez Magyarországon megtörténhet!”. Miután leléptem a Margit-hídról a budai oldalon, már nem tudtam tovább haladni a sok embertől. Mivel hátul voltam, a beszédekből semmit sem hallottam. (Illyés Gyula, Veres Péter és Sinkovits Imre beszéltek.) A beszédek után elhangzott: „Hátra arc!” Ezzel az utolsók helyett mi lettünk az elsők és megindultunk a Margit-hídon Pest felé. A hídon egyszer csak elkezdtek tiszta erőből kiabálni, hogy „RUSZKIK HAZA!”. Egyszerre, mintha valaki felülről vezényelt volna bennünket. Nem volt bennünk félelem. Meglepetve tapasztaltam, hogy a sorainkban civil ruhában megbűvó fegyveres AVH-sok nem lőttek. **Ekkor fogalmazódott meg bennem, hogy forradalom van.** Pestre érve látjuk, hogy minden ház ablakából a magyar zászló lóg ki, kivéve a Belügyminisztérium épületét. Erre ismét egyszerre, mint egy nagy kórus elkezdtek skandálni, hogy: „ZÁSZLÓT A BELÜGYRE!” És annak ellenére, hogy a Belügy épületében állig felfegyverzett AVH-sok voltak, nem lőttek, hanem minden ablakba kilógatták a nemzeti színű zászlót. Ekkor kimondtam magamban, hogy **győztünk**, mert egy négyszázezeres fegyvertelen tömeg érvényesíteni tudta akaratát a felfegyverzett AVH-sokkal szemben. Az én olvasatomban ez a pillanat volt az 1956-os magyar forradalom csúcspontja. Pesten a négyszázezeres tömeg két részre oszlott. Az egyik rész (mintegy kétszázezer személy) a Magyar Rádió Bródy Sándor utcai székházához ment, azzal a céllal, hogy beolvassa az adásban követelésünk 12 pontját. A másik rész (köztük én is) a Parlamenthez vonult és Nagy Imrét követeltük. A mi szemünkben Nagy Imre volt a szellemi vezérünk. Nem találtuk sem a Parlamentben, sem a Belügyminisztériumban. Otthon találtuk meg pizsamában. Nagy Imre kiállt a Parlament erkélyére és ezt mondta: „Elvtársak!” Erre mi egyszerre!: „Nincs elvtárs!” Mire Nagy Imre: „Kedves barátaim!” Erre a téren egy egyetértő morgás-hullám hömpölygött végig: „Igen! Így kell és lehet mivelünk beszélni”. Nagy Imre beszéde kétarcú volt, engem nem győzött meg.

A másik kétszáz ezer fős tömeg be akarta olvasni rádióadásban követeléseink közismert 12 pontját, de az AVH a tömegbe lőve megakadályozta ezt. Ezzel elkezdődött a fegyveres harc. Hangsúlyoznom kell, hogy követeléseink között egy szó sincs arról, hogy „Le a szocializmussal!” Nekünk ilyen eszünkbe sem jutott. Követeléseink röviden: **a/ Az oroszok vonuljanak ki Magyarországról! b/ Azonnali gazdasági reformokat! c/ Demokráciát, szabadságot és függetlenséget! Tehát a mi célunk ez volt: demokrácia a megreformált szocializmussal párosítva.** 1989-90-ben bekövetkezett a demokrácia, de vele együtt megkaptuk a legvadabb kapitalizmust!!! (Cseberből vödörbe!)

Még okt. 23-án este elterjedt a hír az egész országban, hogy Pesten forradalom van. A rendőrségnek kb. fele, fegyvereikkel együtt azonnal átállt a forradalom oldalára. Másik fele félelmében megfutamodott. A rendőrségi épületek üresen kongtak, csak az alagsorban, a fegyverraktárban volt egy raktáros. Hasonlóképpen a honvédség is kettévált. Egyik fele, fegyvereivel együtt átállt a forradalom oldalára, másik fele ellenállt. Sok laktanyában belső harcok alakultak ki a két fél között.

1956. október 24.

Ez a légüres tér, a politikai vákuum napja. A rendőrség, a honvédség és részben az AVH már nem, az új nemzetőrség, honvédség, forradalmi bizottságok, stb. még nem működnek. Lopások, öntörvénykezések, stb. fordulnak elő. Pl. okt. 24-én éjjel az ELTE TTK fizikai, kémiai, biológiai laboratóriumából minden értékes műszert, berendezést elloptak.

Fokozatosan Nemzetőrség alakul. Célja: rendfenntartás, vagyonvédelem, a szélsőségek megakadályozása.

Másfelől egyetemistákból, ifjúmunkásokból, gimnazistákból, általános iskolásokból, stb. fegyveres csoportok alakulnak és szabadságharcot vívnak a szovjet hadsereg ellen. Pl. Corvin köz, Üllői út, Moszkva tér, stb.

NAGY IMRE a forradalom élére áll és hangoztatja:

A rendet fenn kell tartani. (Nem tudtuk fenntartani: anarchikus állapot volt.)

A munkát folytatni kell (Nem folytattuk, sztrájkoltunk.)

A Nemzetőrségen belül megalakul az ELTE TTK Egyetemi Őrség. Engem Mátyás Ernő volt gyönki diák szervez be. Nem kellett kétszer mondania. Az ELTE TTK kb. nyolcszáz hallgatója közül mindössze húszan éreztük úgy, hogy fegyvert kell ragadnunk. Vezetőnk Döbrentey Lajos őrnagy volt az ELTE TTK Honvédelmi Tanszékről. Fegyvereket és lőszert az üresen tátongó Engels-téri rendőrség alagsori fegyverraktárából hoztunk.

1956. október 25.

A Parlament előtti tüntetés napja. Ezen nem voltam jelen, mert már őrt álltam az ELTE TTK főkapuja előtt (Múzeum krt. 6-8). Kollégiumi szobatársam, Glavanovics László ott volt a Parlament előtti téren. Tőle tudom: az összegyűlt tömeg a forradalom 12 pontját követelte. A Kossuth térre bevezető utcákból, valamint a teret szegélyező házak tetejéről sortűz zúdult a tömegre. Kb. 200 halott és kb. 900 sebesült feküdt a Kossuth téren. A még élők a halottakon és a sebesülteken átugrálva menekültek. A sortűz elmúltával az árkádok alól és a pincékből előmerészkedő emberek elkezdtek nézegetni, hogy kik haltak meg. Erre egy magyar tiszt pisztolyával a levegőbe lőtt és ezt ordította: „Ne a halottakat bámuljátok, ti marhák! A sebesülteknek segítsetek, amíg a mentők meg nem érkeznek!”

Az idős asszony

1956. október 27 (vagy 28)

Verőfényes délután van. A Múzeum körút üres, mert az emberek a lövöldözések miatt félnek kilépni az utcára. Géppisztollyal egyedül állok őrt a TTK Múzeum utcai főkapujában. Egy nagyon idős asszony (kb. 80 éves) közeledik felém a Kálvin tér felől. Hozzám érve ezt mondja: „Fiam! Megengedi, hogy leüljek az udvaron lévő padra?” Nekem ezt nem lett volna szabad megengedni, mert az volt a parancs, hogy az Egyetem területére csak a tanáraink és a hallgatóink léphetnek be. De én úgy ítélt meg, hogy ez az idős, vézna asszony sem bennem, sem az Egyetemen semmi kárt nem tud tenni. Ezt válaszoltam: „Parancsoljon!” Kb. 5 perc múlva egy csoport közelít felém, szintén a Kálvin tér felől. Tízen vannak, férfiak és nők vegyesen. Az egyik férfi kezében egy negyvennyolcas egylövetű puska van. (Technikai főlényben tehát én vagyok.) Tőlem kb. 3 méterre megállnak és 2-3 percig farkasszemet nézünk egymással. Eközben átvillan az agyamon, hogy ha egyszerre lövünk és mindketten összeesünk, a másik kilenc ember röhögve elviszi mindkét fegyvert. Ebben a dermesztő csendben az egyik fiatalasszony fejével felém és az idős asszony felé biccentve ezt mondja: „Miért nem ereszt bele egy sorozatot? Nem látja, hogy zsidó?” Hoppá!!! Nekem ekkor esett le a húsz fillér.

Vagyis nem arról van szó, amit én gondoltam, hogy a nénike fáradt vagy beteg és ezért kell leülnie, hanem arról, hogy ezek meg akarják lincselni, magyarán szólva agyon akarják verni. És pusztán azért, mert a nénike akaratától teljesen függetlenül éppen zsidónak született! Ez a fiatalasszony nagyon kifogott engem gyűlölködés ügyben. Ugyanis én Gyönkön születtem, nevelkedtem, ahol a különböző bevándorló népcsoportok, nemzetiségek, vallások, stb. olyan kavalkádja él, hogy magam sem tudom magamról, hogy német vagyok-e vagy magyar, zsidó-e vagy keresztyén. Azonnal felment az agyvizem és azt mondom a fiatalasszonynak: „Tűnjön el innen, mert különben magába eresztek egy sorozatot!” Erre a csoport hátra fordult és visszament a Kálvin tér felé. A nénike pedig – látva, hogy tiszta a levegő – végigbotorkált az Egyetem udvarán és a Trefort utcai kapun kilépve a Zsinagóga irányába távozott. Itt meg kell jegyezni, hogy a forradalom alatt nem volt szükségem arra, hogy bárkit lelőjek. Elég volt a határozott fellépés, a vállamon lévő géppisztollyal erősen megtámogatva, mint az idős asszony esetében is.

Heidt János

Heidt János a gyönki cipésmester igen jófejű fia volt. Elvégezve az Orvostudományi Egyetemet, úgy érezte, hogy nagyon keveset tud kémiából, ezért beiratkozott az ELTE-re nappali kémia szakra. Mindketten az ELTE Ráday utcai kollégiumában laktunk. Tőle utólag tudom a következőket. Heidt János egy hét elteltével nagyon unta már a kollégiumi állandó bezártságot és sétálni ment a nagykörútra. Az Üllői út és a nagykörút sarkán egy nagy embertömegbe botlott, amely éppen akkor végzett egy férfi agyonverésével. Odaérve ezt hallja az egyik asszonytól: „Ez biztos AVO-s volt, mert sárga félcipő van rajta.” (A sárga félcipő az AVH-sok „ünnepi”, kimenő cipője volt.) Heidt János lenéz a földre és látja, hogy őrajta is éppen sárga félcipő van. Olyan rémület kapta el, hogy a hátán folyt le a víz, azonnal futásnak eredt vissza a kollégiumba. Az első adandó alkalommal kiment az NSZK-ba és onnan már nem tért vissza Magyarországra.

A magányos lövész

A Bakáts-téri templom tornyába befészkelte magát egy ember és egylövetű puskájával lőtt a vélt vagy valós „ellenségeire”. Egy hét alatt sem tudtuk eldönteni, hogy ezt milyen szisztéma szerint teszi. Pl. egy Tóth nevű egyetemista társunk az éhségtől hajtva a Ráday utcai kollégiumból kiment a Bakáts- tér sarkán álló Csemege boltba kenyeret vásárolni. Tóth nem volt forradalmár, csak sorban állt kenyérért, a magányos lövész pedig a toronyból lelőtte. Évfolymtársaim a Bakáts-téri parkban, egy kollégiumi szekrénybe helyezve temették el.

Gólyavári gyűlés

Az ELTE TTK Gólyavárában nagygyűlést tartottunk. Ezen nem vehettem részt, mert éppen abban a két órában álltam őrt a nagykapuban. A gyűlésre menet elvonult előttem a TTK összes tanára és hallgatója. Ha közülük csak egy akad, aki a megtorlás éveiben, politikai előmenetele érdekében feljelent engem, sorsom a biztos halál. DE SENKI SEM JELENTETT FEL! Így maradhattam életben.

Unokabátyám

Mint a Budapesti Műszaki Egyetem hallgatója vett részt a forradalomban és szabadságharcban. A szovjetek elleni harc egyik hatásos eszköze egy kis gyújtószerkezettel ellátott benzines üvegpalack (Molotov koktél) volt, melyet valamelyik emeleti ablakból dobtak a lent mozgó szovjet tankra. Én nem tudtam unokabátyám forradalmár voltáról, mert a Kádár diktatúra 34 éve alatt a forradalomról senkivel sem mertem beszélni. Kivételt képez volt első feleségem. Unokabátyámmal csak 2006-ban mertünk egymással a forradalomról beszélni. Ekkor elmondta, hogy nov. 4-én a János hegyen szétszedték fegyvereiket, elásták az erdőben és mint turisták tértek vissza a fővárosba.

1956. október 30.

Naponta háromszor két órát kellett őrt állnom az ELTE TTK Múzeum krt. 6-8 alatti főkapujában. Egy ilyen őrsegből jövök haza a Ráday utcai kollégiumba. Meglepetésemre a kollégium ajtajában apám fogad és azt mondja: „Anyád üzenetét hozom. Azonnal gyere haza!” Mire én: „Nem megyek én sehova. Kb. 2 hét múlva helyreáll a rend és újra egyetemre járunk.” Erre apám – nálam erősebb ember volt – mindkét kezével erősen megragadva vállamat ezt mondja: „Te örült! Anyád egy hét óta egy percet sem aludt miattad. Ha nem jössz haza, meg fog halni.” Válaszom: „Jó. Hazamegyek 3-4 napra, hogy anyám megnyugodjon és utána jövök vissza.” Annak a teherautónak a tetején, amellyel a gyönki Petőfi TSZ 20 db vágott sertést hozott Pestre a forradalom támogatására, egyetlen lóden kabátban, összes holmimat hátrahagyva utaztam Gyönkre, (Később „ismeretlen tettesek” értékeimet a kollégiumból ellopták.)

1956. nov. 2.

Az USA táviratban közli a szovjetekkel, hogy Magyarországon nem fog fegyverrel beavatkozni. Ebből a Szovjetunió azonnal megértette, hogy gyakorlatilag azt tehet Magyarországon, amit akar. És meg is tette.

1956. nov. 4.

A szovjet hadsereg újra elfoglalja Budapestet és kihirdetik a statáriumot. Kb. ezer szovjet tank vette körül Budapestet és a sugárutakon a város központja felé haladva mindenkit lelőttek, akinél fegyver volt (sőt még azt is, akinél nem volt). Én tehát anyámnak köszönhetem, hogy életben maradtam. Mert ha nov. 4-én hajnalban fegyverrel a Múzeum krt. 6-8 főkapujában állok és jönnek a szovjet tankok, sorsom a biztos halál. Gyönkről már nem mertem visszamenni Budapestre. Nagy Imrét elfogják. A forradalom elbukott. Kaposváron a hegyoldalban áll Nagy Imre életnagyságú szobra. Ha Kaposváron vagyok, mindig felkeresem és ezt mondom: „Öreg harcostársam! Életedet a szovjet diktatúra kioltotta, de a magyarok szabadság vágyát nem tudta kioltani.”

1956-tól 2006-ig, tehát 50 éven keresztül féltém. Senkivel sem mertem a forradalomról beszélni. Hallva a rádióban, hogy Kádár János ellenforradalmároknak titulál bennünket, magamban csak ennyit mondtam: „hazudik”. 2006-ban azonban Budapesten a következő történt: október 23-án 23 különböző párt, szervezet külön-külön egymásra acsarkodva, gyűlölködve „ünnepelték” az 1956-os forradalmat, holott 1956 október 23 a magyar egység, egyetértés napja. Ekkor határoztam el, hogy mégis meg kell szólalnom. Nem tűrhetem, hogy 1956 forradalmát így meggyalázzák. 2008-tól minden évben tartok megemlékezéseket 1956 forradalmáról, elsősorban azokban az iskolákban, amelyekben tanári szolgálatom évei alatt megfordultam, vagy ahova hívnak.

A mi ötvenhatunk

Egy forradalomban fontosak az egyéni fellépések, történetek, de nem ez a lényeg. **Az össz-érdekek és közös célok állnak a középpontban. Az 1956 október 23-i forradalom a legnagyobb forradalom a magyarság ezer éves történelmében.** Ennek okai a következők: a 19. század közepén még nem volt Magyarországon jelentős munkásosztály. Az 1848-as magyar forradalmat Petőfi, Jókai, Vasvári és a többiek néhány ezer egyetemistával, értelmiséggel, utcai csatlakozókkal hajtották végre. Jellemző, hogy amikor elterjedt a rémhír, hogy Petőfi nyolcvanezer paraszttal áll Rákos mezején, a főurak nagy része vidéki birtokaira menekült. De 1956-ban Magyarországon igen erős munkásosztály létezett és a Bem téren lévő négyszázezres tömeg kb. 95 %-a munkás volt. **És ez a négyszázezer ember teljes egyetértésben lépett fel a Bem téren, a Margit hídon, a rádió és a Parlament előtt, a 12 pontot követelve.** Kivételt képeztek a moszkoviták (Nagy Imre, a mi szellemi vezérünk is eredetileg moszkovita volt, de „követelésünkre” a forradalom élére állt). Egy jó barátom, aki Moszkvában végezte az egyetemet, a mai napig nem képes megérteni, helyén kezelni az 56-os magyar forradalmat. És kivételt képeztek természetesen az AVH-nak a diktatúrához ragaszkodó tagjai is.

Az 1956-os szabadságharc azonban a leggyengébb szabadságharc a magyarság ezer éves történelmében. Ennek oka: egyáltalán nem voltunk felkészülve szabadságharcra. Nem tudtuk, hogy ez fog következni, ezért semmiféle előszervezése nem volt. Kis csoportok, lényegileg egymástól függetlenül vívtak harcot a százszoros túlerőben lévő szovjet hadsereg ellen. Jellemző, hogy amíg a Rákóczi-féle szabadságharc 11 évig, az 1848-as szabadságharc másfél évig, addig az 1956-os szabadságharc úgy-ahogy 2-3 hónapig tartotta magát. A Rákóczi-féle szabadságharcot is beleszámítva a magyarság évszázadonként egyszer mutatja fel a világnak, hogy rabszolgaságban nem tud és nem akar élni, csakis szabadságban (1703, 1848, 1956).

Az 1956-os forradalomnak két követelése valósult meg azonnal. Az egyik a BESZOLGÁLTATÁS ELTÖRLÉSE. Kádár János – látva, hogy Rákosi lényegileg a beszolgáltatásba bukott bele – a forradalom leverése után nem merte visszaállítani a beszolgáltatást. A másik: az egész világ láthatta, hogy mi magyarok nem tűrjük a rabszolgaságot, csak szabadságban tudunk és akarunk élni.

1956-os követeléseinknek mintegy fele az 1989-90-és békés rendszerváltásban valósult meg:

- a szovjet csapatok kivonása Magyarországról,
- az AVH lefegyverzése,
- többpártrendszer,
- annak elismerése, hogy mi nem vagyunk ellenforradalmárok.

1956-os követeléseink másik fele a mai napig nem valósult meg:

- azoknak a funkcionáriusoknak a felelősségre vonása, akik megszegték az önkéntesség elvét és erőszakkal kényszerítették a parasztságot a termelőszövetkezetekbe,
- az előnytelen gazdasági szerződések megszüntetése,
- független, semleges Magyarországot.

Itt meg kell jegyezni, hogy a forradalmak követeléseinek teljesülése nagyon lassú. Pl. az 1848-as magyar forradalom egy követelése: „...a magyar katonákat ne vigyék külföldre, a külföldieket vigyék ki Magyarországról” a mai napig nem teljesült!!!

Az 1956-os magyar forradalom hatása azonban évszázadokra szól.

Emléke mindaddig élni fog, amíg magyarok élnek ezen a Földön.

Boldog vagyok és köszönöm Istennek, hogy ennek a forradalomnak résztvevője lehettem. A jövő magyar ifjúságának üzenem: a magyar szabadságot ne hagyjátok veszni, mert a rab nemzetek vagy elpusztulnak vagy beleolvadnak a fogva tartó nemzetbe.

Balatonszárszó, 2016. május 3. dr Bölcsföldi József